

Život Cirkvi

Ročník 14

31/2007

**Banskobystrická diecéza získala modlitebnú oporu
príchodom karmelitánok do Detvy**

Veľké tajomstvo: Tajomstvo ľudskej lásky

Keď človek v sile svojej slobody má moc nad sebou samým, môže zveriť seba samého niekomu inému, môže sa darovať druhej ľudskej bytosti ako jedinečný a neopakovateľný dar. Môže druhému zveriť svoje srdce, svoj život, svoju dôstojnosť i svoj boj o večnosť. Tak sa prostredníctvom druhej osoby odovzdáva tajomstvu nevýslovne novému, neznámemu a nepochopiteľnému. Podstúpiť tak veľké riziko je možné len v kontexte úprimnej lásky a dôvery ktorá je medzi pokrstenými vyjadrená sviatosťou manželstva. Takáto udalosť keď sa na ňu pozeráme zvonku sa pre svoju všednosť môže často javiť bez svojej patričnej hĺbky, bez vnútorného obsahu, takmer ako čosi banálne pre čo sa dvaja ľudia môžu a nemusia kedykoľvek svojvoľne rozhodnúť. Opak je však pravdou.

Manželstvo medzi mužom a ženou je jedinečný zázrak, ktorý v srdci človeka zjavuje pozvanie milovať navždy. Zázrak ktorý zjavuje prísľub budúcnosti, zjavuje zmysel a význam života, zázrak ktorý pochopia iba milujúci.

Sviatosť manželstva, udalosť ktorá postrčí svoje hranice ľudskej lásky až k dotyku Boha! Skúsenosť lásky muža a ženy, tak bohatá na svoj význam a tak nevyhnutná pre pochopenie osobného a milujúceho Boha! Skúsenosť lásky, ktorej zmysel sa dá pochopiť len ak sa zahľadí do vnútra tejto skúsenosti, pretože neexistuje nič väčšie ako láska a nič iné čo by ju samotnú vysvetlilo. Vo vnútri jej samej sa totiž skrýva pravda ktorá je oveľa väčšia ako potešenie, obdiv alebo záľuba ktoré ona sama plodí. Skúsenosť ľudskej lásky je totiž obdarená večnou Pravdou.

Ján Pavol II. vo svojich katechézach o ľudskej láske tvrdí, že existuje vnútorná jednota medzi zjavením ktorým sa Boh dáva poznať človeku a zjavením ktoré sa otvára v hlbokkej pravde vo vnútri skúsenosti ľudskej lásky. Novosť ktorú skúsenosť ľudskej lásky v sebe nesie je okúzľujúca kvôli tomu, že je obdarená prísľubom niečoho dobrého čo je možné dosiahnuť. Dobrého pre čo sa oplatí zapasť, dobrého pre čo sa oplatí žiť a namáhať. Vskutku láska medzi mužom a ženou angažuje celého človeka, celé jeho snaženie. Avšak v slobode každého ľudského skutku, či sa to vie alebo nie, je vždy prítomnosť Boha. Každý ľudský skutok je teda bohatý na význam. Skutok ktorý však bol vyvolaný skúsenosťou lásky dáva do pohybu celé vnútro človeka a to práve kvôli úplnosti slobody

dy vôle ktorú láska vyžaduje. Manželstvo sa aj preto nedá objednať, stiahnuť, skopírovať či požičať ako niečo už hotové a pripravené niekým iným, čo stačí iba skonsumovať. Je potrebné budovať ho ako niečo jedinečné a neopakovateľné, dielo lásky ktoré vyžaduje celého človeka.

Má v sebe, aj keď to snáď nie je vždy pomenované, ale vskutku má stále pri sebe tichého Spoločníka ktorý všetko objíma, všetko uchováva, chráni a žehná. Skúsenosť Jeho prítomnosti spôsobuje, že muž a žena; manžel a manželka potom netrpia prekážkami ktoré môžu obmedzovať a privádzať koniec pre nekonečno ktoré im láska na začiatku zjavila.

V láske skutočne osobnej je vždy zahnuté niečo nepodmienečné čo odkazuje za náhodnosť stretnutia dvoch milujúcich. Keď totiž skutočne milujú, stále rastú ponad seba samých, dostávajú sa k tomu prameňu, ktorý nemá svoj zdroj v konečnosti a obmedzenosti človeka. To čo milujúci tušia vo vzdialenej nekonečnosti, čo je v tichosti vyvolané ich láskou, môže však nakoniec byť pomenované svojím menom: Je to Boh.

On je garantom večnej lásky, je ochranca dôstojnosti osoby ktorá sa daruje v láske, ktorá sa daruje a zveruje druhej ľudskej bytosti omylnej a konečnej. On je posledné naplnenie nekonečného prísľubenia vloženého do lásky ktoré nemôže byť dodržané ak by podobná plnosť mala byť vyvedená z človeka samého. On je v milosti sviatosti nepreskúmateľnou hĺbkou toho druhého bez ktorej by bol človek pre druhého nevkusný a prázdny. On je nekonečný priestor ktorý preniká všetko a v ktorom sa nachádza miesto kde možno nechať batohy vlastných ťažkostí ktoré milujúci nechce položiť na plecيا tomu druhému avšak pritom ich sám nevládze niesť vlastnými silami lebo ho ťažia až priveľmi. On je pre oboch skutočným miestom odpustenia bez ktorého žiadna láska nemôže dlho žiť. On je svätou vernosťou v osobe, ktorá sa má milovať aby bolo možné byť verný druhému navždy. On je jedným slovom láskou samou. Z neho všetky ostatné lásky pramenia, on je základ ku ktorému každá láska musí byť otvorená ak nechce byť iba riskom, roztopašnosťou alebo ak nechce byť vystavená stroskotaniu v rovnakej nesmiernosti. On je začiatok i koniec, pretože je to vždy istý cieľ pre ktorý sa niečo začína.

RV, Marek Iskra

Noví členovia Pápežskej akadémie pre život

Vatikán (2. augusta, RV) – Svätý Otec dnes menoval nových riadnych členov Pápežskej akadémie pre život. Stali sa nimi: pomocný biskup zo Santiaga de Chile Mons. Fernando Natalio Chomalí Garib, Květoslav Šipr z Českej republiky a William F. Sullivan z Kanady.

-Is-

Príhovor Benedikta XVI. pred nedeľnou modlitbou Anjel Pána: Aby ľudia žili v pokoji

Castel Gandolfo (29. júla, RV) - Pápež Benedikt XVI. sa v nedeľu 29. júla napoludnie zo svojho letného sídla v Castel Gandolfo, kde bude tráviť zvyšok leta, pomodlil spolu s veriacimi mariánsku modlitbu Anjel Pána. Pred ňou sa im prihovoril:

„Drahí bratia a sestry,

po tom, čo som sa predvčerom vrátil z Lorenzaga, som rád, že môžem byť opäť tu v Castel Gandolfo, v rodinnom ovzduší tohto pekného mestečka, kde by som chcel stráviť - ak to bude Božia vôľa - zvyšok leta. Rád by som ešte raz vyjadril vďačnosť, že mi Pán doprial prežiť pokojné dni na horách v Cadore, a som vďačný všetkým, ktorí tento môj pobyt zorganizovali a nad ním bdeli. S rovnakou láskou by som chcel vyjadriť moje pocity vďačnosti vám, drahí pútnici, a predovšetkým vám, drahí obyvatelia Castel Gandolfa, ktorí ste ma ako vždy veľmi srdečne prijali a počas môjho pobytu u vás ma vždy diskretné sprevádzate.

Minulú nedeľu som spomenul dokument pápeža Benedikta XV. Notu, ktorú 1. augusta pred 90 rokmi adresoval bojujúcim krajinám počas prvej svetovej vojny, pričom som sa pozastavil nad témou pokoja. Teraz mám novú príležitosť uvažovať o inom argumente spojenom s touto témou. Práve na dnes pripadá 50. výročie, keď vstúpil do platnosti štatút Medzinárodnej agentúry pre atómovú energiu (MAAE), ktorej poslaním je ‚napomáhať rozvoj atómovej energie z hľadiska na zabezpečenie pokoja, zdravia a blaha na celom svete‘ (II. čl.). Svätá stolica, ktorá je od začiatku členom tohto orgánu, sa plne

stotožňuje s jeho zameraním a podporuje jeho aktivity. Epochálne zmeny, ku ktorým došlo za posledných 50 rokov, ukazujú, že na neľahkej križovatke, cez ktorú ľudstvo prechádza, je stále aktuálna a naliehavá potreba presadiť nešírenie nukleárných zbraní, podporovať postupné a zmluvné nukleárne odzbrojenie a mierové a bezpečné využívanie nukleárných technológií na skutočný rozvoj zohľadňujúci životné prostredie a berúci ohľad vždy na to obyvateľstvo, ktoré je najviac znevýhodnené. Preto želim úspech úsiliu tých, ktorí pracujú na dosiahnutí týchto troch cieľov s úmyslom, aby ‚zdroje ušetrené takýmto spôsobom mohli byť využité na projekty rozvoja, ktoré by priniesli dobro všetkým obyvateľom, a na prvom mieste tým najchudobnejším‘ (Posolstvo k Svetovému dňu pokoja, 2006, čl. 13). Je totiž dobré aj pri

tejto príležitosti zdôrazniť, ako uvádza Katechizmus Katolíckej cirkvi, že ‚preteky v zbrojení treba nahradiť spoločným úsilím zmobilizovať prostriedky na dosiahnutie cieľov morálneho, kultúrneho a ekonomického rozvoja, pričom sa majú znova určiť priority a stupnice hodnôt, podľa ktorých sa majú robiť rozhodnutia‘ (čl. 2438).

Zverme opätovne orodovaniu Najsvätejšej Márie našu prosbu o pokoj, osobitne za to, aby vedecké a technické poznatky boli stále viac aplikované so zmyslom pre zodpovednosť a spoločné dobro a plne v súlade s medzinárodným právom. Modlime sa, aby ľudia žili v pokoji a všetci sa cítili bratmi, deťmi jediného Otca, Boha.“

-Is-/ snímka RV

Sv. Bazil povzbudzoval veriacich ku konkrétnej láske k Bohu a k blížnemu

Vatikán (1. augusta, RV) – Po trojtýždňovej prestávke pápež Benedikt XVI. nadviazal v stredu 1. augusta v príhovore počas generálnej audiencie na svoju poslednú audienciu katechézu pred dovolenkou, ktorú venoval sv. Bazilovi. Keďže Bazilova náuka je bohatá na podnety pre súčasného kresťana, hovoril o ňom ešte raz.

„Osobitne dôležité v náuke sv. Bazila je upozornovanie na Božie tajomstvo, ktoré ostáva pre človeka najvýznamnejšou a najživotodarnejšou skutočnosťou. Otec je ‚podstatou všetkého a príčinou bytia toho, čo jestvuje, pôvodcom

všetkého živého‘ (Hom. 15, 2 de fide: PG 31, 465 c) a predovšetkým je ‚Otcem nášho Pána Ježiša Krista‘ (Anaphora sancti Basilii). Keď sa prostredníctvom stvorenia dvíhame k Bohu, ‚spoznávame jeho dobrotu a múdrosť‘ (Bazil: Contra Eunomium 1, 14: PG 29, 544 b). Syn je ‚obrazom Otcovej dobroty a pečaťou rovnakej formy, ktorá je mu roveň‘ (porov. Anaphora sancti Basilii). Svojou poslušnosťou a svojím utrpením vtelené Slovo uskutočnilo poslanie Vykupiteľa človeka (porov. Bazil: In Psalmum 48, 8: PG 29, 452 a, b; porov. aj De Baptismo 1, 2: SC 357, 158).“

Ako Svätý Otec ďalej povedal, významné miesto v diele sv. Bazila patrí Duchu Svätému. Bazil píše: „Z Krista vyžaruje Svätý Duch: Duch pravdy, dar synovskej adopcie, záruka budúceho dedičstva, prvotina večných dobier, oživujúca moc, prameň posvätenia“ (porov. Anaphora sancti Basilii). Svetlo tohto Božieho tajomstva sa odráža v človeku, Božom obraze, a pozdvihuje v ňom dôstojnosť. Pri pohľade na Krista naplno chápeme dôstojnosť človeka. Zvlášť kresťan, ktorý žije v súlade s evanjeliom, uznáva, že všetci ľudia sú si navzájom bratmi a život je spravovaním dobier nadobudnutých od Boha. Každý je tak zodpovedný za druhých. Ten, kto je bohatý, má byť preto akoby „vykonávateľom nariadení Boha dobrodincu“ (Hom. 6 de avaritia: PG 32, 1 181 – 1 196). Všetci si musíme pomáhať a spolupracovať ako údy jedného tela.

Podľa Bazila „diela lásky sú nevyhnutnými prejavmi viery ako takej: cez ne ľudia slúžia samotnému Bohu“ (porov. Moralia 5, 2). Niektoré Bazilove kázne v tomto duchu sú povzbudzujúce a názorné aj dnes: „Predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným“ (Mt 19, 22), lebo - ak si aj nezabil alebo necudzoložil, alebo nekradol, alebo krivo nesvedčil -, nič ti to neosoží, ak nerobíš aj ostatné. Iba tak môžeš vstúpiť do Božieho kráľovstva“ (Hom. in divites: PG 31, 280 b – 281 a). Kto teda chce podľa Božieho príkazu milovať bližného ako seba samého, „nesmie vlastniť o nič viac, než to, čo vlastní jeho blížny“ (Hom. in divites: PG 31, 281 b).“

Benedikt XVI. tiež povedal, že v čase hladu a prírodných katastrof tento svätý biskup oduševnene povzbudzoval veriacich, „aby sa neprejavovali krutejšie než zvery“. Vyslovil pritom známu podmanivú vetu: „Všetci biedni hľadajú na naše ruky, ako my sami hľadáme na Božie ruky, keď sme v núdzi.“ Sv. Gregor Naziánsky preto po jeho smrti vo svojej chváloreči právom povedal: „Bazil nás presviedčal, že keďže sme ľudia, nesmieme pohŕdať inými ľuďmi ani potupovať Krista, spoločnú hlavu všetkých, svojou neľudskosťou voči blížnym; naopak, ak sú iní nešťastní, máme im preukázať dobrodenie, a tak si od Boha požičiavať milosrdenstvo pre seba, lebo potrebujeme milosrdenstvo“ (Gregor Naziánsky: Oratio 43, 63; PG 36, 580 b).

„Bazil nás navyše upozorňuje,“ pokračoval Svätý Otec, „že na to, aby sme v sebe zachovali živú lásku k Bohu a k ľuďom, je nevyhnutná Eucharistia, potrava určená pre pokrstených, schopná oživiť nové sily vychádzajúce z krstu (porov. De Baptismo 1, 3: SC 357, 192). Môcť sa zúčastňovať na Eucharistii je dôvodom na obrovskú radosť (Moralia 21, 3: PG 31, 741 a), lebo Eucharistia je ustanovená „na ustavičné zachovávanie pamiatky toho, ktorý zomrel a vstal zmŕtvych pre nás“ (Moralia 80, 22: PG 31, 869 b). Eucharistia, nesmierny Boží dar, pestuje v každom z nás pamiatku krstnej pečate a umožňuje nám naplno a verne prežívať krstnú milosť. Preto svätý biskup odporúča časté, aj každodenné sväté prijímanie: „Prijímať i každý deň Kristovo sväté telo a krv je dobré a užitočné; veď on sám jasne hovorí:

Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život (Jn 6, 54). Kto by teda pochyboval o tom, že ustavičné prijímanie počas života nie je životom v plnosti?“ (Ep. 93: PG 32, 484 b). Eucharistia je pre nás, jedným slovom, nevyhnutná na to, aby sme mohli prijať pravý život, život večný“ (porov. Moralia 21, 1: PG 31, 737 c).“

Sv. Bazil venoval v rámci vyvoleného ľudu osobitnú pozornosť mladým. Povzbudoval ich, aby z pohanskej kultúry svojich čias využili, čo je v nej dobré. Ako Benedikt XVI. zdôraznil, Bazil „s veľkou vyrovnanosťou a otvorenosťou uznával, že v pohanskej klasickej literatúre - gréckej i latinskej - sa nachádzajú vzory čnosti“. Tieto príklady môžu byť užitočné pre mladého kresťana pri hľadaní pravdy a správneho spôsobu života (porov. Ad adolescentes 3). Bazil prízvukoval, že ak k nim mládež bude pristupovať kriticky a bude v pravom zmysle slova rozlišovať, rastie v slobode. Vyjadril to slávnym obrazom včely, ktorá zbiera z kvetov iba to, čo jej poslúži na tvorbu medu: „Tak ako včely, ktoré vedia získať z kvetov med, na rozdiel od ostatných živočíchov, ktoré sa obmedzujú len na vychutnávanie vône a farieb kvetov, tak aj tieto spisy... možno z nich vyťažiť úžitok pre ducha. Musíme používať tieto knihy podľa príkladu včiel. Tie nejdú na všetky kvety bez rozdielu, a ani z tých, na ktoré si sadnú, sa neusilujú odnieť všetko, ale vyberajú iba to, čo slúži na výrobu medu, zvyšok nechávajú. Aj my, ak sme múdri, vezmeme si z týchto spisov to, čo je vhodné pre nás a zhoduje sa s pravdou, a ostatné necháme tak“ (Ad adolescentes 4). Bazil mladým osobitne pripomína, aby rástli v čnostiach: „Kým ostatné dobrá... prechádzajú od jedného k druhému ako pri hre v kocky, čnosť je jediným neodhateľným dobrom, ktoré zostáva po celý život i po smrti“ (Ad adolescentes 5).“

Benedikt XVI. uzavrel, že sv. Bazil žiada od všetkých veriacich úplnú a konkrétnu lásku k Bohu a k blížnemu, odovzdanie sa bez zvyšku Božiemu slovu a dokonalému uskutočňovaniu evanjeliového života (porov. Moralia 80, 22: PG 31, 869 c). Všetkých preto povzbudil, aby počúvali a prijímali učenie tohto cirkevného otca a učiteľa Cirkvi vo viere.

-te-

Výzva Benedikta XVI. k prepusteniu kórejských rukojemníkov

Castel Gandolfo (29. júla, RV) - „Medzi rozličnými ozbrojenými skupinami sa žiaľ začína šíriť prax využívania nevinných osôb k vymáhaniu si vlastných požiadaviek. Ide o hrubé porušovanie ľudskej dôstojnosti, ktoré je v rozpore s každou základnou normou civilizácie a jej práv, pričom takéto správanie je urážkou božieho zákona. Obraciam sa s výzvou na pôvodcov takýchto kriminálnych činov, aby zanechali zlo, ktorého sa dopúšťajú a aby prepustili a neublížovali ich obetiam.“

-ls-

Rozhovor Benedikta XVI. s kňazmi počas dovolenky

Lorenzago (28. júla, RV) – V rozhovore s kňazmi diecéz Treviso a Belluno-Feltre počas svojej dovolenky v Dolomitoch Svätý Otec neobišiel ani kňazskú identitu. Dnes hrozí farským úradom nebezpečenstvo, že sa stanú administratívnymi centrami na úkor pastoračie a sprevádzania osôb v ťažkostiach. Aké sú priority kňaza podľa pápeža?

„Aj ja poznám trochu túto problematiku, spojenú s toľkými vecami, ktoré každý deň prichádzajú, s mnohými nevyhnutnými stretnutiami a množstvom ďalšej práce. Akokoľvek, je potrebné nájsť správne priority a nezabudnúť na to podstatné.“ Podľa Benedikta XVI. je to ohlasovanie Božieho kráľovstva. Toto svoje presvedčenie objasňuje na evanjeliom príbehu sedemdesiatich dvoch učeníkov. Ide o prvé misie, ktoré chce Ježiš uskutočniť, preto učeníkom dáva tri imperatívy: modlite sa, uzdravujte a ohlasujte. Aj dnes sú pre kňaza vyjadrením hlavných priorít, ktoré majú byť navzájom v rovnováhe a majú sa stať srdcom kňazskej činnosti. Svätý Otec potom každý príkaz rozvinul v teologickej reflexii.

„Modlite sa! Teda bez osobného vzťahu s Bohom nič ďalšie nemôže fungovať, pretože skutočne nemôžeme prinášať Boha a Božiu realitu a pravý ľudský život ľuďom, ak my sami nežijeme v hlbokom vzťahu, v skutočnom priateľstve s Bohom, s Ježišom Kristom. Tu sa stáva každodenné slávenie Eucharistie najdôležitejším stretnutím, kde Pán hovorí so mnou a ja s Pánom, kde sa on dáva do mojich rúk. Bez modlitby liturgie hodín, kde vstupujeme do veľkej modlitby celého Božieho ľudu, začínajúc so žalmami starovekého ľudu obnoveného vo viere Cirkvi, a bez osobnej modlitby nemôžeme byť dobrými kňazmi, lebo sa stráca podstata našej služby.“

Druhý príkaz nachádzame v Ježišových slovách: „Liečte chorých, starajte sa o stratených, o tých, čo to potrebujú.“ Benedikt XVI. pripomína, že k tým, čo sú na okraji spoločnosti, nás pobáda láska Cirkvi. „Aj bohatí môžu byť vnútorne vytlačení na okraj a trpieť. „Liečiť“ sa vzťahuje na všetky ľudské potreby, ktoré vo svojej hĺbke smerujú k Bohu. Je teda nevyhnutné, ako sa hovorí, poznať ovečky, mať ľudské vzťahy s tými, čo nám dôverujú, mať ľudský kontakt a nestratiť ľudskosť, pretože Boh sa stal človekom a takto potvrdil všetky dimenzie nášho človečenstva.“ Pápež spája toto uzdravovanie aj so sviatosťou službou vysluhovania zmierenia, ktoré je skutkom výnimočnej liečby, potrebnej pre človeka, aby bol uzdravený až do hĺbky. „Teda,“ pokračuje Svätý otec, „sviastná starostlivosť sa začína v krste, ktorý je základnou obnovou našej existencie. Potom pokračuje sviatosťou zmiernenia a pomazaním nemocných. Prirodzene, v ostatných sviatosťoch, aj v eucharistii, sa nachádza veľká liečba duší. Musíme uzdravovať telá, no predovšetkým – toto je naše poslanie – duše...“

Posledným „stĺpom“, o ktorý sa má opierať kňazská identita, je ohlasovanie Božieho kráľovstva, ktoré nie je vzdialenou utópiou, ktorá sa azda zrealizuje o 50 rokov, alebo ktoviekedy... „Božie kráľovstvo je samotný Boh. Boh, ktorý sa priblížil a stal sa najbližším v Kristovi. Toto je kráľovstvo Boha: Boh sám je blízko a musíme sa priblížiť k tomuto Bohu, ktorý je na dotyk, pretože sa stal človekom, ostane človekom a je vždy s nami vo svojom Slove, v najsvätejšej Eucharistii a vo všetkých veriach. Teda, ohlasovať Božie kráľovstvo znamená rozprávať dnes o Bohu, robiť viditeľným Božie slovo; evanjelium, ktoré je prítomnosťou Boha; a, prirodzene, sprítomňovať Boha, ktorý sa stal darom v Eucharistii,“ ukončil túto tému Benedikt XVI.

Svätý Otec sa vyjadril aj k aktuálnej téme Cirkvi v Taliansku, ktorá je konfrontovaná s prílivom prístahovalcov a utečencov. Tí si so sebou prinášajú svoje kultúrne návyky i vlastné náboženstvo. Ako ich rešpektovať a zároveň nezabúdať na vlastné misijné poslanie? Benedikt XVI. priznáva, že s touto praktickou situáciou sa skôr stretávajú kňazi v pastoračii ako on, hoci na návštevách Ad Limina má možnosť rozprávať o tom s biskupmi celého sveta. Vníma, že Západ sa stáva miestom stretnutia mnohých náboženstiev.

„Žijeme v neustálom stretávaní sa, čo nás azda pripodobňuje prvotnej Cirkvi, ktorá žila v rovnakej situácii. Kresťania boli drobnou menšinou, horčičným zrnkom, ktoré začalo rásť, obklopené mnohorakými náboženstvami a životnými podmienkami. Teda, musíme sa nanovo učiť tomu, čo prežívali kresťania prvých generácií. Sv. Peter vo svojom prvom liste hovorí v tretej kapitole: „Musíte byť stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás.“ Takto formuloval pre obyčajného človeka tých čias nevyhnutnosť spájať ohlasovanie a dialóg.“

Svätý Otec ďalej radí, že veriaci musia poznať svoju vieru zvnútra. Len tak sa ona stane rozumnou. Dialóg v spojení s ohlasovaním musí byť živý meditáciou nad evanjeliom, homíliami, katechézami, aby sa stala viera premyslenou. Tu sa obrátil na kňazov s priamou výzvou, aby hľadali rôzne spôsoby, ako sprítomňovať vieru.

„Toto všetko nás robí schopnými hlavne žiť skutočne s blízkymi nekatolíckmi – zväčša sú to pravoslávni kresťania, protestanti a potom veriaci iných náboženstiev, napr. moslimovia. Prvým aspektom je život s nimi, spoznávajúc v nich blížneho, svojho blížneho. Teda v prvom rade žiť lásku k blížnemu ako vyjadrenie našej viery. Myslím si, že toto už je veľmi silné svedectvo a tiež istá forma ohlasovania: žiť skutočne s ostatnými lásku k blížnemu, spoznať v nich svojho blížneho, a takto oni budú môcť vidieť: táto „láska k blížnemu“ je pre mňa. Ak sa toto uskutoční, oveľa

ľahšie budeme môcť odhaliť zdroj tohto nášho správania, že láska k blížnemu je vyjadrením našej viery,” pokračuje v praktických pastoračných radách pápež.

Zároveň pripomína, že v dialógu nemožno prejsť okamžite k veľkým tajomstvám viery, hoci moslimovia majú isté poznanie o Kristovi, hoci zbavené rozmeru božstva, no predsa len spojené s jeho výnimočným postavením medzi prorokmi. Nemožno zabudnúť na ich lásku k Panne Márii. Aj to sú počiatkové body, o ktoré sa možno oprieť v spoločnom dialógu. Ako realizovateľný spoločný krok Benedikt XVI. vidí hľadanie zhody pri životných hodnotách. „Aj tu máme spoločný poklad, pretože hodnoty prichádzajú z Abrahámovej viery, objasňovanej a prežívanej takými spôsobmi, že ich môžeme študovať a nakoniec na ne odpovedať. Ale veľká a podstatná skúsenosť desiatich prikázaní je prítomná a toto sa mi zdá ako téma na prehĺbenie. Prejsť k veľkým tajomstvám mi pripadá ako neľahká úroveň, ktorá sa nedosahuje na veľkých stretnutiach. Semienko musí vstúpiť do srdca a tak môže odpoveď viery v špecifickjších rozhovoroch dozrieť na oboch stranách. To, čo môžeme a musíme urobiť, je hľadanie porozumenia v základných hodnotách, vyjadrených v desatore, zhrnutom do lásky k Bohu a k blížnemu. Takto sa budú môcť interpretovať v rôznych oblastiach života.”

Na konci svojej odpovede na tému medzináboženského dialógu pápež označil cestu viery za spoločné smerovanie k Bohu Abraháma, Izáka a Jakuba. K Bohu, ktorý sa nakoniec zjavuje v ľudskej tvári Ježiša Krista, no tento posledný krok sa dá urobiť iba pri hlbokých osobných stretnutiach, či v malých skupinách. Preto katolíckym veriacim nesmie pri ohlasovaní tohto tajomstva chýbať pokora a trpezlivosť.

Ďalšou témou stretnutia Svätého Otca s miestnymi kňazmi počas dovolenky v Lorenzagu bola mentalita okamžitého úspechu a šťastia, ktorá mladým môže spôsobiť muky a bolesť v srdci, ak sa stretnú s problémami a neúspechom. Benedikt XVI. príčinu vidí v štýle života, kde Boh už nemá miesto, lebo ho ľudia považujú za obmedzenie svojej slobody. A pokračuje:

„Po istom čase sa na našich nových generáciách pozoruje, čo sa stane, ak Boh zmizne. Ako povedal Nietzsche: ‚Veľké svetlo zhaslo, zhaslo slnko‘. Potom sa život stáva príležitosťou vyťažiť čo najviac a využiť život, akoby bol určený na okamžite realizovateľné šťastie, ktoré je na dotyk. No veľkým problémom je to, že ak Boha niet, chýba aj Stvoriteľ môjho života. Život sa v skutočnosti stáva iba časťou evolúcie, nič viac, nemá zmysel sám v sebe. No ja musím, naopak, dať zmysel tomuto kúsku bytia.”

Pápež pozorne sleduje debatu v rodnom Nemecku i USA o kreacionizme a evolucionizme ako o alternatívach, ktoré akoby sa vylučovali. Považuje to za absurditu, pretože sú tu mnohé vedecké pokusy na-

klonené evolúcií, čo obohacuje naše poznanie. Avšak náuka o evolúcií neodpovedá na všetky otázky, hlavne na veľkú filozofickú: Odkiaľ všetko pochádza? “Zdá sa mi veľmi dôležité, toto som chcel povedať aj v mojej prednáške v Regensburgu, že rozum sa viac otvára, ak vidí tieto fakty, ale zároveň vidí, že nestačia, nie sú dostatočné na objasnenie celej reality. Náš rozum je oveľa širší a môže vidieť aj to, že on v základe nie je nič iracionálne, produkt nerozumnosti. Ale môže vidieť to, že rozum, stvoriteľský rozum, predchádza všetko a my sme v skutočnosti odrazom stvoriteľského rozumu...”

Po tomto objasnení zmyslu stvorenia sa pápež vrátil k nastolenej otázke a vysvetlil dôvody, prečo sa v živote musíme stretávať s ťažkosťami. Podľa neho sú to chvíle dozrievania a osobného rozvoja, od počatia až do poslednej chvíle života. Treba len objaviť zmysel utrpenia a bolesti. Jednako, existuje bolesť, ktorej sa treba vyhnúť a urobiť všetko pre to, aby jej na svete nebolo. Ide o utrpenie spôsobené vládou diktatúry, pomýlenými systémami, nenávisťou a násilím. No jestvuje bolesť v hlbšom význame. Iba keď jej dáme zmysel, bude môcť dozrieť náš život.

„Hlavne by som povedal, že láska nie je možná bez bolesti, pretože láska vždy v sebe zahŕňa určité vzdávanie sa vo mne, prijatie druhého v jeho rozdielnosti, zahŕňa v sebe dar mňa samého, teda určité vyjdenie zo mňa samého. Toto všetko je bolestivé, avšak práve týmto utrpením pri mojom strácaní sa pre druhého, pre milovaného, teda pre Boha, sa stávam veľkým a môj život nachádza lásku a v láske svoj zmysel.“

Benedikt XVI. tieto myšlienky vidí ako dôležité aj pre mladých. Ale pre náročnosť uvažovania vidí schodnú cestu tam, kde sa mladí stretávajú, buď v rámci farností, alebo v nejakom hnutí. Pretože iba spoločenstvo im pomôže objaviť tieto veľkolepé dimenzie vlastného života.

„Čo vlastne priniesol Ježiš, ak nie pokoj svetu, dobrý život pre všetkých, lepší svet? Čo priniesol? Odpoveď je veľmi jednoduchá: Boha. Priniesol Boha.“ Toto citáciou z knihy Benedikta XVI. Ježiš Nazaretský uviedol svoju otázku adresovanú Svätému Otcovi ďalší z kňazov dvoch talianskych diecéz, ktorí sa s pápežom stretli počas jeho dovolenky v Dolomitoch. Slová Svätého Otca označil za „jasné a odzbrojujúco pravdivé“. No čo robiť, aby sme tohto Boha, jediné bohatstvo prinesené Kristom, naozaj priblížili ľuďom? Aby sa stal vodou, ktorá napojí aj tých, čo akoby necítili smäd...? Ako postupovať v novej evanjelizácii a v novom ohlasovaní?

„Základnou otázkou našej pastoračnej práce je, ako priniesť Boha svetu, svojim súčasníkom. Zdá sa mi, že musíme mať vždy na zreteli dve veci: prinášať Boha znamená predovšetkým – na jednej strane – lásku a – na druhej strane – nádej a vieru. Kresťanstvo nie je komplikovaný balík mnohých dogiem, ktoré nikto nemôže

poznať všetky; nie je to niečo iba pre akademikov, ktorí môžu študovať tieto veci, ale je jednoduché: Boh je tu a Boh je blízko v Ježišovi Kristovi. Toto ohlasujeme. Všetko, čo sa ukáže potom, patrí k tejto jedinej veci a nie všetci musia poznať všetko, ale musia vstúpiť do toho osobného, podstatného. Tak sa im otvoria s rascou radosťou aj ďalšie dimenzie.“

Ako to však robiť konkrétne? Podľa slov Benedikta XVI. je najlepším ohlasovaním život skutočných kresťanov. „Ak vidíme rodiny živené vierou, ako žijú v radosť, ako prežívajú aj utrpenie v hlbokoj a podstatnej radosť, ako pomáhajú druhým milujúc Boha a blížneho, zdá sa mi, že toto je dnes najkrajšie ohlasovanie. Aj pre mňa je vždy najupokojujúcejšie vidieť katolíckej rodiny alebo osobnosti preniknuté vierou: v nich naozaj žiari Božia prítomnosť a vyviera táto živá voda. Základným ohlasovaním je teda samotný život kresťanov.“

Ďalším aspektom je ohlasovanie slova. Ako konštoval Benedikt XVI., v poslednom čase je čoraz viac škôl zameraných na Sväté písmo, tieto školy však musia byť zároveň školami modlitby, dialógu s Bohom, osobného zblíženia sa s ním. Potom sú tu sviatosť a spoločenstvo svätých. Boh nikdy neprichádza sám, ale sprevádzajú a obklopujú ho anjeli a svätí. „Veľmi sa mi páči, že Boh je obklopený zástupom anjelov a živých bytostí, ktoré vyjadrujú a vyžarujú Božiu lásku,“ povedal Svätý Otec.

„S Bohom, s Kristom, s človekom, ktorý je Bohom, a s Bohom, ktorý je človekom, prichádza Madona. Toto je veľmi dôležité. Boh, Pán, má Matku a v Matke skutočne spoznávame materinskú dobrotu Boha. Madona, Božia Matka, je útočisko kresťanov, je našou ustavičnou útechou, je našou veľkou pomocníčkou. Toto pozorujem aj v rozhovoroch s biskupmi celého sveta, z Afriky a v poslednom čase aj z Latinskej Ameriky: že láska k Madone je veľkou silou katolicizmu. V Madone spoznávame všetku Božiu nežnosť. Rozvíjať a prežívať túto radostnú lásku k Madone, k Márii, je veľmi veľkým darom katolicizmu.“

Podobne nám na pomoc prichádzajú mnohí svätí, v ktorých môžeme pozorovať „rozličné farby jediného Božieho svetla“ a tak nachádzať Božie slovo „preložené“ práve pre nás. Za ďalší dôležitý prostriedok súčasného ohlasovania Boha svetu označil Benedikt XVI. život farského spoločenstva vo všetkých jeho oblastiach, vrátane tých najľudskejších.

„Nesmieme byť stále v oblakoch, v prevysokých oblakoch tajomstva, ale musíme mať aj nohy na zemi a spoločne prežívať radosť z toho, že sme jedna veľká rodina: malá veľká rodina vo farnosti; veľká rodina v diecéze, veľká rodina vo všeobecnej Cirkvi. (...) Povedal by som, že táto radosť z katolicizmu v jeho mnohých farbách je aj radosťou z krásy. (...) Pravda sa vyjadruje v krásy a musíme byť vďační za túto krásu a usilovať sa urobiť všetko, čo je v našich silách, aby ostala prítomná, aby sa rozvíjala a ešte viac rástla. Tak príde Boh veľmi konkrétnym spôsobom medzi nás.“ -te, rs-

Benedikt XVI. zablahoželal skautom

Vatikán (1. augusta, RV) – V pozdravoch po generálnej audiencii sa Svätý Otec obrátil na skautov z celej Európy, ktorí si v stredu ráno obnovovali na rôznych miestach sveta skautské sľuby. Práve v stredu uplynulo presne sto rokov od počiatku skautského hnutia, čiže od prvého skautského tábora, ktorý zorganizoval zakladateľ skautingu lord Robert Baden-Powell na ostrove Brownsea.

„Zo srdca vám želim, aby výchovné skautské hnutie, ktoré vzišlo z hlbokoj intuície lorda Roberta Badena Powella, naďalej prinášalo bohaté ovocie ľudskej, duchovnej a občianskej formácie vo všetkých krajinách sveta,“ povedal Svätý Otec.

Pri tejto príležitosti poslal Benedikt XVI. skautom aj list adresovaný predsedovi Francúzskej biskupskej konferencie kardinálovi Jeanovi-Pierrovi Ricardovi, kde skautov nazval „tvorcami pokoja“.

-te-

Benedikt XVI.: Vzťah rumunského patriarchu Teoctista s Vatikánom bol darom Božej milosti

Rumunsko (1. augusta, RV) – Pápež Benedikt XVI. vyjadril osobným posolstvom sústrasť Rumunskej pravoslávnej cirkvi, ktorá tento pondelok stratila patriarchu Teoctista. Zomrel na zlyhanie srdca po zákroku v bukureštskej nemocnici vo veku 92 rokov. Benedikt XVI. pripomenul jeho výrazný príspevok k ekumenickému dialógu.

Podsekretára Pápežskej rady pre napomáhanie jednoty kresťanov Francesca Eleuteria Fortina, ktorý má na starosti vzťahy s Rumunskou pravoslávnu cirkvou, na význam a svedectvo patriarchu Teoctista povedal: „Pôsobil v smutnom období komunistického režimu, ktorý prenasledoval Katolícku cirkev, ale aj Pravoslávnu cirkev. V Rumunsku bol problém zákazu gréckokatolíckej cirkvi s násilným začleňovaním ľudí a tiež, a predovšetkým, cirkevných majetkov Cirkvi, ktorá žila v katakombách. Majetky vláda darovala Pravoslávnej cirkvi. Patriarcha Teoctist však pozorne sledoval tento problém a robil všetko, čo bolo v jeho silách, aby – po roku 1990 – vytvoril zmiešanú komisiu zloženú z biskupov Pravoslávnej a Gréckokatolíckej cirkvi na prediskutovanie tohto problému. Nevyhnutné vzťahy s politickými predstaviteľmi mu umožnili zachovať v ťažkých časoch to podstatné pre Cirkev. Rumunskej pravoslávnej cirkvi zanecháva fungujúci systém, personálne oživenie a nádej do budúcnosti.“

Pohreb patriarchu Teoctista sa konal 3. augusta v patriarchálnej katedrále v Bukurešti. Delegáciu Svätej stolice tvorili predseda Pápežskej rady pre napomáhanie jednoty kresťanov kardinál Walter Kasper, sekretár rady Brian Farrell a apoštolský nuncius v Rumunsku Jean-Claude Pèrisset.

-te-

Mons. Matthias Türk: Reakcie protestantských cirkví na dokument o chápaní Cirkvi

Pred dvoma týždňami bol zverejnený dokument Kongregácie pre náuku viery s názvom Odpovede na otázky týkajúce sa niektorých aspektov náuky o Cirkvi. Ako naň reagujú západné protestantské cirkvi? Naš nemecký kolega páter Max Cappabianca OP oslovil s touto otázkou Mons. Matthiasa Türka, ktorý pracuje v Pápežskej rade pre napomáhanie jednoty kresťanov ako odborník na vzťahy s luteránskymi a ďalšími reformovanými cirkvami na Západe.

„Okrem rýchlych prvých reakcií, ktoré pochádzali najmä z nemeckého jazykového priestoru a smerovali ku sklamaniam a podráždenosti, je dosť rozvážnych a oveľa pozitívnejších reakcií z anglického jazykového prostredia, ktoré dokument pochopili ako podnet na ďalšie dôležité ekumenické objasňovanie.“

Čo bolo kritizované najviac?

„Základom všetkých kritik je koniec-koncov výklad konštatovaní Druhého vatikánskeho koncilu, že tam, kde chýba historická apoštolská postupnosť biskupského úradu a plné uchovávanie eucharistického tajomstva, nemožno hovoriť o cirkvi vo vlastnom zmysle slova.“

Bolo to správne pochopené?

„Dokument nehovorí, že evanjelické cirkvi nie sú žiadnymi cirkvami, ale že nie sú cirkvami vo vlastnom zmysle slova, to znamená, ako to formuloval kardinál Kasper, „nie sú cirkvami v tom zmysle, v ako sa Katolícka cirkev chápe ako Cirkev“.“

Prečo boli reakcie také prudké?

„Za tou kritikou stojí skutočnosť, že si evanjelická strana musí uvedomiť, že sa teologické, ale aj štrukturálne a inštitucionálne obsahy, ktoré patria k plnej, viditeľnej jednote Cirkvi, teda zhoda vo vyznaní viery, vo svätostnom živote a v otázke cirkevného úradu, musia brať vážne a nesmú byť odsúvané s odkazom na jej vlastné reformátorské princípy.“

Je rozdiel medzi reakciami v Nemecku a na medzinárodnej úrovni?

„Omnoho pozitívnejšie ohlasy poznám od evanjelicko-luteránskej cirkvi v USA, od metodistov a anglikánov.“

Konkrétne...?

„Vedúci biskup luteránov v USA Mark Hanson, ktorý je zároveň prezidentom Luteránskeho svetového zväzu, objasňuje, že dokument nijako nezužuje výpoveď koncilu, že odlúčené cirkvi a cirkevné spoločenstvá sú používané Duchom Svätým ako prostriedok spásy, a vyzýva, aby sa existujúce otázky riešili intenzívne ekumenicky, v duchu bratstva a modlitby.“

Tiež metodistický odborník na ekumenizmus Geoffrey Wainwright z Anglicka berie dokument ako

podnet na intenzívnejšie ekumenické zamyslenie nad otázkami: Čo je to cirkev? a Kde ju možno nájsť? Odsudzuje negatívnu prezentáciu dokumentu v mnohých tlačových správach.

Spojená metodistická cirkev v USA vyhlasuje, že v tomto dokumente nenachádza nič nového alebo radikálne odlišného od klasického rímskokatolíckeho učenia o Cirkvi. Dáva si záležať na tom, aby vo svojej odpovedi na text pripomenula už ekumenicky dosiahnuté spoločenstvo medzi metodistami a katolíkmi, a teší sa na pokračovanie ekumenického dialógu s Katolíckou cirkvou.

Anglikánsky ekumenický odborník a biskup John Baycroft tiež považuje dokument skôr za užitočný, lebo môže zdôrazniť katolícke nasadenie sa za ekumenický dialóg, zvlášť čo sa týka zjednocujúceho úradu pápeža vo všeobecnej Cirkvi.“

Čo je podľa vášho názoru vlastným cieľom dokumentu?

„Ako hovorí jeho názov, predsavzal si dať Odpovede na otázky o niektorých aspektoch náuky o Cirkvi. Chce teda prispieť k hlbšiemu pochopeniu toho, čo je Cirkev, a opraviť určité teologické odchýlky a nepresnosti. Je to v prvom rade reakcia na katolícke vnútrocirkevné problémy, ktoré sú, prirodzene, relevantné aj z ekumenického hľadiska, podobne ako celý obsah vierouky.“

Prečo to bolo zverejnené teraz?

„Lebo taký dokument sa musí dôkladne teologicky prediskutovať a teraz bolo možné dospieť k záverom.“

Čo to znamená?

„Ja v tom vidím výzvu na prehĺbenie teologického úsilia o chápanie pojmu Cirkev v Katolíckej cirkvi a v ekuméne. Teologická ekuména a ekuména spoločenstva sa nedajú tak ľahko oddeliť, ako sa to, žiaľ, často stáva v povrchných komentároch. Kto príliš rýchlo preskakuje základné obsahy viery, beží nakoniec do prázdna a dosiahne opak.“

Ako by sa malo v danom momente ďalej ekumenicky postupovať?

„Vo Vatikáne je v súčasnosti – predovšetkým vzhľadom na evanjelicko-katolícky dialóg – zvláštna osobná konštelácia. Obaja, ako pápež, tak predseda rady pre jednotu, sú teológovia z Nemecka, z krajiny reformácie. Obaja dôverne poznajú evanjelickú teológiu a Cirkev a mnoho vedúcich predstaviteľov poznajú osobne zblízka. Obaja dali tomuto dialógu veľmi prínosné podnety. Vari tu nemožno dúfať, že táto zvláštna osobná konštelácia nepominie bez toho, aby dala dialógu medzi Katolíckou a evanjelickou cirkvou nové podnety? Je to vôbec nová historická šanca, niečo ako nový kairos pre

ekuménu, ktorý pomáha prekonávať únavu z dialógu a konfesijnú mrzutosť a zároveň vytrvalo a s dôverou pokračovať v dialógu.“

Aké rozhodujúce teologické otázky stoja teraz pred ekuménou?

„Ak sa pozeráme na výsledok dialógu, možno bez váhania povedať, že v minulých desaťročiach dosiahli katolíci a evanjelici v oblasti spoločenstva viac než počas uplynulých piatich storočí od reformácie. Samozrejme, platí tiež, že ekumenickému dialógu a ekumenickému hnutiu vôbec už patrí historická nenávratnosť. Urobili by sme dobre, keby sme si spomenuli na pokoncilové začiatky a prvé desaťročia evanjelicko-katolíckeho dialógu. Tento dialóg vtedy niesla bez najmenších pochybností jasná smernica: hlboké presvedčenie, že medzi cirkvami je to spoločné väčšie a siaha to hlbšie ako to, čo rozdeľuje. Táto ekumenická smernica musí ostať základnom našich snáh, lebo sa týka každej jednotlivajšej spornej otázky rozdeľujúcej cirkvi. Nech sa pozornosť zameria na ktorúkoľvek otázku: či problém poslednej večere, chápanie biskupského úradu, pojem Cirkvi, mariológiu alebo samotnú otázku pápeža – stále sa ukazuje, že v každej z týchto otázok je čosi spoločné v hlbokajšej vrstve, ktorá leží pod každým sporom, a tak ostáva extra controversiam. Samotné vecné rozoberanie sporných otázok musí teda vychádzať z ekumenického indikativu, čiže musí sa začať už dosiahnutými spoločnými vecami a odtiaľ pokračovať k preverovaniu rozdielnosti a možnostiam ich „zmierenia“.

Odtiaľ sa ide k súčasnému bodu, predovšetkým k otázke, ako chápať biskupský úrad a zodpovedajúci pojem Cirkvi, ako už, napokon, ukázali reakcie na nový dokument.“

Čoho sa treba teraz vyvarovať?

„Po prvé: dialóg sa v každom prípade musí stať vecným. Nikto nesmie byť podozrievaný, že nechce nasadzovať svoje sily do obnovenia stratenej cirkevnej jednoty. Pre nás katolíkov to znamená: byť katolícky, čiže ekumenický, ako to výstižne formuloval Ján Pavol II.

Po druhé: existuje množstvo dokumentov o zhode, ktoré ešte vôbec nie sú dostatočne známe. Avšak bez záväzného uisťovania o už dosiahnutom sotva dôjde k nejakému zmysluplnému a sľubnému pokračovaniu ekumény.“

Čo odporúčate ekumenicky angažovaným kresťanom v mestách a na dedinách?

„Najlepším ekumenistom je ten, kto svoju vieru dobre pozná a potom ju žije s ostatnými kresťanmi. Kto príliš rýchlo preberá názory alebo sa ich zrieka, bez toho, že by vedel prečo, urobí málo a nakoniec ekuméne poškodí.

V obciach by mali duchovní správcovia naďalej angažovane sprostredkovať veriacim poznatky o viere a ekumenické povedomie. To však predpokladá vlastnú informovanosť a stále vzdelávanie kňazov.

Potom sú možné mnohé ekumenické modlitbové

stretnutia a iniciatívy počas liturgického roka, od Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov až po ekumenické krížové cesty mládeže, ktorá tam, kde našla svoje miesto v živote spoločenstva, je už zakorenená v živote viery. Tak rastie ekumenické spoločenstvo zdola a zhora, od ľudí a od Boha, od teológov a od modliacich sa veriacich. Všetci patria k sebe a každý môže ponúknuť nenahraditeľný prínos.“

-te-

Kardinál Bertone o úlohe starších manželov

Vatikán (28. júla, RV) – Úlohou starších ľudí je ukazovať dnešným mladým krásu zdravého morálneho života v manželstve. Konštatoval to štátny sekretár Svätej stolice pri príležitosti tohtotýždňového sviatku rodičov Panny Márie Joachima a Anny na slávnosti vo farnosti sv. Anny vo Vatikáne. Ako povedal správca farnosti otec Bruno Silvestrini, do kostíka sv. Anny vo Vatikáne prichádzajú denne mnohé ženy, aby Máriinu matku prosili o príhovor. Kardinál Bertone na tomto mieste poukázal na dôležitú rolu starších manželov pri výchove mládeže:

„Starší ľudia majú povinnosť ohlasovať veľké Božie diela, dejiny svojho života, samozrejme, aj s tieňmi tohto života, ale aj so všetkými milosťami, so všetkými úžasnými vecami, ktoré pre nich Pán urobil. Musia mladým hovoriť, že život na zemi je ako podobenstvo, ktoré sa odvíja pod Božím pohľadom. Aby sme zakúsili plnosť života, musíme ho postaviť na pevných večných hodnotách, nie na hodnotách prchavých a povrchných. Žiaľ, mnohí ľudia našich čias, vrátane mladých, sa uberajú k takému chápaniu života, v ktorom sa etické hodnoty stávajú čoraz povrchnejšími, pričom medzi nimi prevažuje pôžitkárstvo. To, čo je najväčším dôvodom na znepokojenie, je, že keď manželia prichádzajú do zrelého veku, ich rodiny sa rozpadajú. Znamená to, že potrebujú skôr lásku, skôr pomoc, skôr porozumenie – ako nestálu jednotu. Starší ľudia, ktorí dostali zdravú morálnu výchovu, musia svojím životom, svojím správaním ukazovať krásu zdravého morálneho života.“

Ako konkrétne to dosahovať? Odpovedá kardinál Bertone: „Prostredníctvom svedectva starších manželov, ktorí svojím životom rozprávajú o vernosti manželským sľubom, o evanjeliových hodnotách, napriek utrpeniam a ťažkostiam, napriek problémom a omylom mladých. Ľudia v pokročilejšom veku sa nesmú báť hovoriť dnešným mladým o hodnotách.“

-te-

V komplikovaných prípadoch dobrovoľnej smrti Cirkev zvyčajne pohreb povolí

Taliansko (27. júla, RV) – V meste Alghero na Sardínii pochovali tento týždeň muža, ktorý sedem rokov trpel na amiotrofickú sklerózu multiplex a zomrel z vlastnej vôle, po tom, ako niekoľko dní odmietal jedlo aj vodu. To, že mu Cirkev povolila cirkevný pohreb, vyvolalo v Taliansku búrlivú debatu, nakoľko podobnému pacientovi boli v decembri minulého roka cirkevné obrady odmietnuté. Vtedy išlo o Piergiorgia Welbyho, ktorý sám požiadal o prerušenie chodu ventilátora, na ktorý bol napojený. Teraz išlo o 53-ročného Giovanniho Nuvoliho, závislého na umelom dýchaní. Na povoľovanie cirkevného pohrebu v týchto špecifických prípadoch sme sa spýtali predsedu Pápežskej akadémie pre život arcibiskupa Elia Sgrecciu:

„Áno, povolenie cirkevného pohrebu tomu, kto zomrie z vlastnej vôle, či už v tomto prípade alebo v podobných prípadoch, alebo pri samovražde, závisí od miestnej cirkevnej autority na základe niekoľkých kritérií: ak je tam zjavný odpor voči katolíckej viere a jasné odmietanie sviatostí, je zrejme, že nemožno uskutočniť cirkevný pohreb, už len z rešpektu voči vôli samotného pacienta, aby sme nenanucovali nejakú nábožnosť nasilu, zvonku. Keď nejde o takýto prípad a situácia je veľmi dramatická, Cirkev sa zvyčajne správa dobrotivo a pohreb povolí. Myslím si, že v tomto prípade sa použilo toto chápané pastoračné kritérium, keďže máme pred sebou situáciu dlhodobého utrpenia. Musíme teda nielen predpokladať, že je to úplne oprávnené, ale aj správať sa voči nášho brata svojou modlitbou, aby sa utrpenie, ktorému čelil, stretlo s milosrdenstvom a s bohatstvom milosti nášho Pána Ježiša Krista, Vykupiteľa celého ľudstva.“

-te-

Jezuiti chcú evanjelizovať virtuálny svet na stránke Second life

Taliansko (28. júla, RV) – Aj digitálna oblasť sa už stáva misijným územím. Na internete existujú stránky, kde možno žiť akoby druhý, virtuálny život, odlišný od toho reálneho. Otec Antonio Spadaro v poslednom vydaní talianskeho jezuitskeho dvojtyždenníka *La Civiltà cattolica* navrhuje evanjelizovať aj tento priestor, využiť aj túto túžbu po inom živote na ohlasovanie Krista.

Www.seconddlife.com. Na tejto internetovej adrese možno vytvoriť svojho dvojníka, tzv. avatara, uby-

tovať ho, obliekať, zoznamovať s ďalšími avatarmi, jednoducho žiť druhý život, vybudovať svoju druhú identitu. Stránka má už osem miliónov zaregistrovaných používateľov a ide o skutočný ďalší virtuálny svet, ktorý sa podľa otca Spadara vyvíja príliš rýchlo na to, aby sme ho mohli ignorovať. Odporúča preto zoznámiť sa s ním, a to najmä tým, ktorí plnia v spoločnosti výchovné úlohy a prichádzajú do kontaktu s tými najmladšími, najslabšími alebo najmenej pripravenými na pokusenia simulovanej reality. „A najlepším spôsobom, ako tento svet pochopiť, je vstúpiť doň, žiť v ňom znútra, aby sme porozumeli možnostiam a nebezpečenstvám, ktoré sú obe veľmi výrazné,“ píše jezuitský časopis.

Pre túto túžbu byť inými, byť lepšími, ako sme, sa aj takýto zvláštny internetový priestor môže stať misijným územím. Otec Spadaro kočí svoj článok výzvou pre všetkých katolíkov, aby sa zúčastňovali na tomto živote, s vedomím jeho pozitívnych stránok, ale aj limitov a nebezpečenstiev. Majú predovšetkým pôsobiť tak, aby tí, ktorí sa zúčastňujú na tzv. druhom živote, mohli spoznať katolicizmus taký, aký je, bez prípadných deformácií.

Vytvára však aj otázka, či nebezpečenstvá druhej identity odlúčené od vlastného ja, odtrhnutosti od reality, závislosti a odcudzenia, ktoré možno badať vo virtuálnom svete, neuškodí aj tým, ktorí by sa dali na túto misionársku úlohu... Odpovedá jezuita Michele Simone, zástupca šéfredaktora *Civiltà Cattolica*: „Závisí to od prístupu, s ktorým sa človek postaví voči takémuto problému a s ktorým vstúpi do jeho vnútra. Skutočnosť, že sieť tohto druhu sa tak šíri, môže predstavovať pozitívny faktor pre toho, kto sa do nej zapojí s určitou nevyhnutnou prípravou. Ide o to, aby sme chápali a usilovali sa vylúčiť všetky nebezpečenstvá a pokusenia prítomné v inštitúcii tohto druhu, a síce odtrhnutosť od reality, život vo svete snov, ba priamo zapájanie sa do niečoho veľmi negatívneho.“

Ako povedal páter Simone, v tejto chvíli ešte jezuiti nemajú na misijnú aktivitu vo virtuálnom svete na stránke www.seconddlife.com žiaden konkrétny projekt, ale do budúcnosti ho „nemožno vylúčiť“.

-te-

Benedikt XVI. zablahoželal Iračanom k víťazstvu v ázijskom futbalovom pohári

Vatikán (1. augusta, RV) – Za dobrú novinu z Iraku označil dnes na záver svojej generálnej audiencie v Aule Pavla VI. vo Vatikáne Benedikt XVI. víťazstvo irackej futbalovej reprezentácie v Ázijskom po-

hári. Hovoril o „explózii radosti ľudu v celej krajine“ a o „historickom úspechu Iraku, ktorý sa prvýkrát stal futbalovým majstrom Ázie“.

„Entuziazmus, ktorý nakazil všetkých obyvateľov a vytiahol ich do ulíc oslavovať túto udalosť, ma dojal od šťastia. Tak ako som toľkokrát spolu s Iračanmi plakal, tak sa teraz spolu s nimi radujem. Táto skúsenosť radostného zdieľania odhaľuje túžbu tohto ľudu po normálnom a pokojnom živote. Túžim, aby táto udalosť mohla v Iraku prispieť k budúcnosti pravého pokoja v slobode a vo vzájomnom rešpekte. Blahoželám!“

-te-

V Bolívii Deň modlitieb za zmierenie a pokoj

Bolivia (27. júla, RV) – Arcibiskup z bolívijského mesta Santa Cruz de la Sierra a predseda Bolívijskej biskupskej konferencie kardinál Julio Terrazas Sandoval už 3. júla tvrdil, že miestna Cirkev chce dať do pozornosti verejnej mienky „základné princípy spoločného dobra v službe ľuďom, vychádzajúc pri tom z viery“. Jeho slová sa potvrdili 20. júla, keď biskupi Bolívie vydali nový dokument o situácii v krajine s názvom „Veríme a dúfame!“, kde zdôraznili osobitnú chvíľu v dejinách štátu, keď sa hľadájú nové horizonty pre štát a spoločnosť, a vyzvali ľudí, aby prijali evanjeliovú výzvu byť svetlom sveta.

Biskupi si uvedomujú, že nové znamenia časov potrebujú byť osvetlené svetlom Ježiša Krista, aby takto v slobode a zodpovednosti mohli priviesť zverený ľud k Ježišovi Kristovi, v ktorom „budú mať život a život v hojnosti.“ V spomenutom dokumente pamätajú, že dôstojnosť človeka musí byť „zdrojom inšpirácie pre definovanie základných práv a povinností - spoločného dobra a univerzálneho určenia dohier, princípov v ekonomických štruktúrach, subsidiarity a spoluúčasti ako kritérií politického systému princípov, solidarity a morálnej pevnosti v spoločnosti, kde sú všetci zodpovední za všetko.“

Na tieto aktuálne výzvy nadväzuje celonárodný Deň modlitieb za zmierenie a pokoj, ktorý prebieha práve dnes. Ľudia sa obracajú na Pána a prosia za spoločnosť, aby sa v nej formovali hodnoty zmierenia a pokoja, ktoré by mali byť aj inšpiráciou pre nový text ústavy, o ktorom sa už rok diskutuje. „Naša spoločná modlitba musí poslúžiť na to, aby Boh osvietil našich ústavných činiteľov,“ konštatuje Edmundo Luis Flavio Abastoflor Montero, podpredseda Bolívijskej biskupskej konferencie.

-rs-

Filipínska vláda a Cirkev spolupracujú v boji s pornografiou

Filipíny (31. júla, RV) – Mediálna organizácia filipínskej vlády požiadala Cirkev o spoluprácu v boji proti pornografii a sexuálnemu násiliu vo filmoch a videohrách. Rada pre vizuálna médiá, ktorú vláda zriadila roku 2003 v súvislosti s novým zákonom o kontrole médií, konzultovala problém s Konferenciou biskupov Filipín. Cirkev potvrdila podľa agentúry AsiaNews svoju plnú podporu v boji proti pornografii a mediálnemu pirátstvu, čo je ďalší veľký problém tejto ázijskej krajiny.

Na posledných inšpekciách skonfiškovala Rada pre vizuálne médiá v piatich obchodných centrách hlavného mesta Manily dévedéčka, cédečka, videohry, počítačový softvér, mp3 nahrávky a ďalšie materiály pornografického charakteru za 650-tisíc pesos, čo je 36-tisíc dolárov. Podľa filipínskych údajov rastie vinou takýchto programov, webovských stránok a časopisov sexuálne násilie v rodinách aj medzi deťmi samotnými a už deti od piatich rokov prejavujú priveľký záujem o záležitosti týkajúce sa sexuality.

-te-

Počet katolíkov v Japonsku sa blíži k pol miliónu

Japonsko (1. augusta, Fides/RV) – V Japonsku vyšli štatistiky za rok 2006, z ktorých si možno vytvoriť obraz o katolíckej viere v krajine vychádzajúceho slnka. Japonská biskupská konferencia nedávno zverejnila a rozšírila tieto údaje, podľa ktorých je v krajine z celkového počtu 127 miliónov obyvateľov viac ako 452 000 katolíkov, vrátane kňazov a rehoľníkov, pričom 60% veriacich tvoria ženy. Prvé miesto v počte veriacych má Tokijská arcidiecéza – 95 362. Za ňou nasleduje Nagasaki (65 415), Ósaka (55 441) a Jokohama (54 430).

V Cirkvi bolo vyslázených 7 193 krstov, kde viac ako polovicu pokrstených tvorili dospelí. Záujem dospelých o krst potvrdzuje aj počet katechumenov, pripravujúcich sa na prijatie iniciačných sviatostí, ktorých je v súčasnosti 5 400. Minulý rok sa uzavrelo v kostole 3 130 manželstiev, z toho 1 450 bolo slávených s nekatolíckou stránkou. No v takýchto prípadoch sa nekatolík často rozhodne konvertovať na vieru katolíckej stránky. Kňazov je celkovo 1 553, z toho je 926 japonských a 627 misionárov z cudzích krajín. Diakonov je 38, seminaristov 138 a mladých chlapcov, ktorí sú v prípravnom ročníku pred vstupom do seminára je 58. Z 6 060 rehoľných sestier je iba 372 cudzinek a z 201 rehoľných bratov je domácich 147. Cirkev v Japonsku nezabúda na jej misijné poslanie. Počet misionárov vyslaných mimo vlasti je viac ako 360 (ide o kňazov, rehoľníkov i laikov spolu).

-rs-

Festival Gorazdov Močenok

Jubilejný 15. ročník celonárodného festivalu kresťanského divadla Gorazdov Močenok vyvrcholil 29. júla 2007 pontifikálnou sv. omšou v Gorazdove pri Močenku, ktorú celebraval aj za účasti vojakov Čestnej stráže Ozbrojených SR v historických uniformách ordinár OS a OZ SR Mons. František Rábek. Vo svojom príhovore zamerl ordinár Rábek pozornosť prítomných veriacich a účastníkov festivalu na historickú paralelu diela sv. Gorazda a nedávnej návštevy slovenských biskupov Ad limina v Ríme. V rámci festivalu, ktorý sa konal od 23. júla, sa účastníci mali možnosť zapojiť do tvorivých dielní, zúčastniť sa súťažnej prehliadky divadelných súborov, prezrieť si výstavy fotografií a obrazov, či zhliaďnúť vystúpenia speváckych zborov, vypočuť odborné prednášky a koncerty hudobných združení a speváckych zborov. Hlavnú cenu 15. ročníka celonárodného festivalu kresťanského divadla Gorazdov Močenok získal divadelný súbor VŠMU Bratislava za hru Tajomstvo prázdneho hrobu. Počas troch dní sa predstavilo šesť divadelných súborov z celého Slovenska. Sprievodným podujatím bolo putovanie mládeže po ceste solúnskych bratov z Močenku do Nitry a otvorenie cyklotrasy Močenok Nitra - Gorazdov. Počas festivalu sa uskutočnilo ustanovujúce zhromaždenie Občianskeho združenia svätého Gorazda.

Tibor UJLACKÝ

Spomienka na svätú Annu

Na viacerých miestach Slovenska sa v nedeľu konali púte pri príležitosti liturgickej spomienky na svätú Annu, ktorej sú zasvätené nielen kostoly, ale aj mnohé kaplnky vo voľnej prírode. V Kluknave vyvrcholila slávnostnou svätou omšou tradičná trojdňová púť. Hlavným celebrantom bol apoštolský nuncius na Slovensku arcibiskup Henryk Josef Novacki. Kluknavská púť k svätej Anne sa traduje od roku 1623.

Pútnici si svätú Annu pripomenuli aj na púti v Rajeckej Lesnej. Slávnostnú svätú omšu tu pre asi dve tisíc pútnikov slúžil správca farnosti Oščadnica Peter Jankech. Približuje miestny dekan Pavol Šablák: „Hlavná myšlienka tejto púte bola kresťanská matka, jej úloha v rodine, v spoločnosti, v cirkvi.“

Dôvodov na slávnosť vo farnosti Vranov Čemerne vo vranovskom dekanáte bolo niekoľko. Obec si

v tomto roku pripomína 725. výročie prvej písomnej zmienky. Farnosť Čemerné 675. výročie prvej písomnej zmienky o farnosti a súčasne uplynulo päť rokov od času, keď sa filiálka Čemerné stala opäť farnosťou. Okrem spomínaných troch výročí, ktoré si pripomína obec Čemerné sa dnešný deň niesol aj v znamení odpustovej slávnosti patrónov miestneho chrámu Svätej Anny a Joachima.

Svätú omšu celebraval Košický arcibiskup metropolit ALOJZ TKÁČ, ktorý sa vo svojej homílii zamerl na rodinu.

Mária Čigášová, Rádio Lumen

Xaveriáda 2007

Sto mladých ľudí zo Slovenska, Moravy a východných Čiech ukončilo v utorok 31. júla v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Prešove Xaveriádu 2007, ktorá sa začala 23. júla.

Podľa liturgického kalendára latinskej cirkvi práve v deň sv. Ignáca z Loyoly, zakladateľa Spoločnosti Ježišovej, slávil pre účastníkov Xaveriády archijerejskú svätú liturgiu prešovský eparcha Ján Babjak, SJ, ktorý v homílii poukázal na potrebu formovania svedomia. „Toto vlastne bolo úlohou sv. Ignáca. On sa dokázal postaviť proti rôznym zlým smerom v živote sveta a Cirkvi. Hlásal návrat ku Kristovi, totálne sa zmocniť autentického Krista, toho, ktorého ohlasovali apoštoli a stále ohlasuje Cirkev, toho, ktorý nás nekonečne miluje. Aj našou úlohou je formovať svedomie naše a ľudí tohto sveta. Aby sme mohli dobre naplniť svoj život, potrebujeme mať citlivé a vnímavé svedomie.“

V úvode liturgickej slávnosti sa prihovoril provinciál Spoločnosti Ježišovej na Slovensku páter Ján Ďačok, SJ, ktorý podujatie a jeho účastníkov predstavil vladykovi a v závere za krásne spoločenstvo pri svätej liturgii v byzantskom obrade poďakoval páter Milan Hudaček, SJ. Mládežníci otcovi biskupovi v milej atmosfére podarovali pútnickú palicu a tričko podujatia.

Xaveriáda 2007 bola letným mládežníckym podujatím, počas ktorého mládež v malých skupinkách strávila týždeň pod vedením jezuitov. Bola to púť spoločnej viery, ktorá tohto roku mala za cieľ poznávanie kresťanských tradícií východných, západných a evanjelických. Boli vytvorené pútnické pešie, cyklistické a táborové skupiny. Malé skupinky mali vlastný program, počas ktorého spoznávali aj územie, na ktorom žijú gréckokatolícki veriaci na východnom Slovensku a v južnom Poľsku. Aj takýmto spôsobom hľadali duchovnú obnovu.

Lubomír Petrik

Banskobystrická diecéza získala modlitebnú oporu príchodom karmelitánok do Detvy

V sobotu 28. júla 2007 slávnostným požehnaním Kláštora Božieho milosrdenstva a Kráľovnej Karmelu v Detve prijal diecézny biskup Rudolf Baláž a pomocný biskup Tomáš Galis komunitu sestier bosých karmelitánok do duchovnej rodiny Banskobystrickej diecézy. Diecézny biskup v homílii predniesol komunite karmelitánok prvú prosbu, aby sa modlili za kňazov Banskobystrickej diecézy.

Sestrám karmelitánkam, stovkám veriacich a desiatkam kňazov a rehoľníkov sa prihovril apoštolský nuncius na Slovensku Henryk Józef Nowacki a verejne poďakoval diecéznemu biskupovi Rudolfovi Balážovi, ktorý sa zaslúžil o stavbu kláštora a to aj finančnou formou.

Apoštolský nuncius zároveň pripomenul sestrám bosým karmelitánkam ich úlohu modliť sa za biskupa, za Banskobystrickú diecézu a za Slovensko: „Potrebujeme vás tu, v Banskobystrickej diecéze, potrebujeme vás na Slovensku. Teším sa, že ste tu.“

Po požehnaní kostola, kláštora a uzavretí klauzúry navždy, sa za tento druhý kláštor karmelitánok na Slovensku poďakoval provinciál karmelitánov krakovskej provincie Albert Stanislaw Wach, OCD.

Diecézny biskup Rudolf Baláž vyjadril poďakovanie Ing. Jánovi Šufliarskemu primátorovi mesta Detva spolu s mestskými poslancami a pánovi Vojtechovi Margorínovi, ktorý komunikoval s karmelitánkami a koordinoval všetky práce počas stavby kláštora v Detve.

Napokon sa biskup Rudolf Baláž poďakoval obyvateľom Detvy na čele s dekanom Ľubošom Sabolom. Riaditeľovi biskupského úradu Vladimírovi Farkašovi vyjadril úprimnú vďaku za výbornú pomoc pri realizácii túžby biskupa mať v diecéze kláštor bosých sestier karmelitánok a cez ne stálu modlitebnú podporu.

Komunitu karmelitánok v Detve v mestskej časti Dolinky tvorí jedenásť klauzúrnych sestier. Svojím skromným, tichým rehoľným životom chcú svedčiť o tom, že Kristus je pre nich všetko. Klauzúrny život ich nevzdáľuje od Cirkvi ale naopak, je to ich apoštolské poslanie. Ako priznal diecézny biskup Rudolf, sestra predstavená Mária Marta Kočišová, OCD z prvej komunity v Košiciach sa mu zdôverila, že sestry by chceli mať z klauzúry výhľad na mestské obytné časti, aby sa mohli lepšie modliť a obetovať za obyvateľov. „Sme tu s vami a pre vás,“ odkazujú karmelitánky všetkým obyvateľom v Detve a okolí a pozývajú verejnosť na spoločné sväté omše do verejnej časti ich kostola v pracovný deň o 7:00 hod. a v nedeľu o 7:30 hod.

Zuzana Juhaniaková

snímka Martina Melicherčíková

Cyklopúť Bratislava – Čenstochova

V dňoch od 17. do 26. júla 2007 bratia minoriti spolu s mládežou z Bratislavy putovali na bicykloch do Čenstochovej.

Počas desiatich dní trvania tejto púte prešli na bicykloch skoro 800 kilometrov. Každý deň sa začínal rannými chválami, nasledovalo doobedňajšie šľapanie, na obed ovlaženie sa vo vode, posilnenie sa jedlom, modlitba ruženca a krútenie pedálmi v poobedňajšom teple. Deň sa končil modlitbou vešpier a krátkou prednáškou. Ani jeden deň samozrejme nechýbala svätá omša.

Prvý cieľ púte bol Oswienčim. Mladí deň voľna využili na prehliadku koncentračných táborov Auschwitz a Birkenau. Zážitky z nich boli umocnené absolvovaním výstavy obrazov väzňa Mariana Kłodzieja v minoritskom kláštore Harmenže.

Púť vyvrcholila príchodom do Čenstochovej v pondelok 23.7. Cyklopútnici tento deň slávil slovenskú svätú omšu pred milostivým obrazom Čenstochovskej Panny Márie.

Poslednou významnou zastávkou boli Wadowice, rodisko Jána Pavla II. S Poľskom sa skupina rozlúčila prechodom cez krásny hornatý kraj Beskýd. V Trstenej nakoniec pútnici nasadli na vlak naspäť do Bratislavy.

Pavol Šeregi

Celoslovenské stretnutie dievčat vo Važci

Z iniciatívy tímu koordinátorov pastorácie povolaní sa v dňoch 21. 9. - 23. 9. 2007 vo Važci uskutoční celoslovenské stretnutie dievčat „SI NAJ- čím bije, žije moje srdce“, ktoré bude zamerané na hľadanie odpovede na otázku životného povolania. Cena pobytu je 280,- Sk. Veková hranica je určená od 16 - 26 rokov. Je potrebné si priniesť spacák, prezuvky, kartičku poistenca. Termín prihlásenia je do 5. 9. 2007.

Kontakt: sr. Marta Andraščíková, tel. 0902 / 229181, e-mail: marta.andrascikova@gmail.com sr. Zbigniewa Kepková, tel. 0907/ 546551, e-mail : zbigniewa@centrum.sk

sr. Regina, OSE

Stretnutie gréckokatolíckej mládeže

V rekreačnom zariadení Bystrá v okrese Humenné práve prebieha už 16. ročník Stretnutia gréckokatolíckej mládeže, ktoré organizuje Komisia pre mládež Prešovskej eparchie a Košického apoštolského exarchátu. Témou stretnutia sú Ježišove slová: „Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás“ (Jn 13, 34).

Prvý zo štyroch turnusov sa končí v utorok. Sú na ňom mladí vo veku od 15 do 18 rokov. V sobotu 28. júla ich navštívil prešovský eparcha Ján Babjak, SJ, ktorý pre nich slávil archijerejskú svätú liturgiu. V homílii vychádzal z prečítaného evanjelia o zázračnom rozmnožení chlebov. Tento zázrak je predobrazom daru Eucharistie. Predobrazom toho, že Ježiš Kristus nás bude svojím telom a krvou sýtiť až do konca sveta.

Po svätej liturgii bola beseda, v ktorej otec biskup odpovedal chlapcom a dievčatám na ich otázky.

Spolu na všetkých turnusoch organizátori očakávajú účasť do 500 mladých ľudí.

Lubomír Petrik

Nová farská budova s pastoračným centrom v Zámutove

Novú farskú budovu a pastoračné centrum posvätil v nedeľu 29. júla prešovský eparcha Ján Babjak, SJ v Zámutove. Farnosť patrí do protopresbyterátu Vranov nad Topľou – Čemerné. Vladyku privítal starosta obce Dušan Višňovský a správca farnosti Mgr. Slavomír Krajňák.

V homílii otec biskup veriacim zdôraznil, že farská budova a pastoračné centrum je ich dom, dvere na ňom budú vždy otvorené. Kňaz býva uprostred veriacich farností, aby im bol vždy k dispozícii. Na fare sa tak môžu riešiť ich problémy, ťažkosti, starosti. Od kňaza môžu a majú vyžadovať službu – on je tu, aby slúžil. Zároveň otec biskup poďakoval veriacim a duchovnému otcovi za ich obety pri stavbe.

Lubomír Petrik

Skladania doživotných sľubov vo Svite

V podtatranskom meste Svit sa v nedeľu 5. augusta 2007 na slávnostnej sv. omši o 10.30 hod., v kostole sv. Jozefa robotníka, uskutoční skladanie doživotných sľubov troch rehoľných sestier z Kongregácie Sestier Služobníčok Najsvätejšej Panny Márie Nepoškvrnene Počatej. Hlavným celebrantom bude Mons. František Tondra, spišský diecézny biskup a predseda Konferencie biskupov Slovenska.

František Drozd, Svit

Zbierka projektu Spev pre Afriku vyniesla 200 tisíc korún

Poslednú májovú nedeľu sa uskutočnil koncert Spev pre Afriku, ktorého cieľom bolo vyzbierať peniaze na podporu nutričného projektu pre Centrum Nádeje Loyola v africkom štáte Togo. Na koncerte vystúpili Tiramisu, Blumentálsky spevácky zbor, vokálny súbor Close Harmony Friends a zbor Chorus Salvatoris. Priamo na koncerte sa podarilo vyzbierať 62 tisíc Sk, celkovo zbierka vyniesla až 200 tisíc Sk.

Vyzbierané peniaze boli odoslané priamo do Centra Nádeje Loyola. Nutričný projekt pozostáva z dvoch častí – vzdelávania v oblasti výživy a nutričnej podpory. V rámci vzdelávania ide o poskytovanie základných vedomostí o výžive, o správnom zostavení jedálneho lístka, o zabezpečení hygieny pri varení a podobne. Centrum chce prostriedky použiť na materiálne vybavenie kuchýň, ktoré budú slúžiť na praktické kuchárske ukážky. V rámci nutričnej podpory ide o distribúciu nutričných setov osobám nakazeným a postihnutým AIDS. V podvyživenom stave lieky nemôžu mať účinok, preto je nutričná podpora, zameraná na zvýšenie hmotnosti, často prvým krokom pri liečbe chorých na AIDS.

Zuzana Smékalová

Riaditeľ TK KBS: CSI Lic. Jozef KOVÁČIK, Grafická úprava a monitoring: Jolana ŠINAJOVÁ, Fotoservis: Mgr. Peter ZIMEN

Adresa: Konferencia biskupov Slovenska, P.O. Box 113, 814 99 Bratislava, Telefón: 02 / 54435 380, Fax: 02 / 54433 292, e-mail: zc@q7.sk; tkkbs@kbs.sk
Internetová verzia spravodajstva TK KBS - www.tkkbs.sk